

Arrest

nr. 147 235 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. CILINGIR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn afkomstig van Assab. U bent geboren op 12 september 1997 en u bent minderjarig. Toen u ongeveer een maand oud was, verhuisde u met uw familie naar Ethiopië omwille van het werk van uw familie. U groeide op in de buurt Biyassa en later verhuisde u naar Shashemene. Samen met uw broer ging u op internaat gezien uw ouders handel dreven. U werd grotendeels opgevoed door een kindermid en u had weinig contact met uw ouders. In 2007, op 10-jarige leeftijd, werd u naar het vluchtelingenkamp Shimelba gebracht. In 2008 werd uw vader voor u onbekende redenen ontvoerd en meegenomen. Volgens wat u via geruchten vernam sprak uw vader over politiek en werd hij om die reden ontvoerd. Hierna ging u met de hulp van uw oom naar het vluchtelingenkamp Dadaab in Kenia. In 2012 was de situatie in het vluchtelingenkamp Dadaab niet langer veilig. Er werden enkele vrouwen verkracht en bij sommige mensen werden hun organen

afgenomen. Toen u samen met twee vrienden goederen wilden brengen, werd een van hen, Genet, ontvoerd. Ze brachten haar de volgende dag terug, ze was besmeurd en bebloed en ze huilde veel. Er waren ook onbekende personen die langskwamen en goederen vroegen. Uw moeder realiseerde zich dat jullie ook in gevaar waren. Met de hulp van uw oom gingen jullie naar Nairobi. Jullie werden er geholpen door een pastoor Daniel. Uw moeder werkte als poetsvrouw bij hem en hij gaf jullie een kamer om te logeren. Later had Al Shabaab een aanval gepleegd, rond september, met vele slachtoffers en gewonden. De regering dwong jullie om terug te keren naar het vluchtelingenkamp Dadaab, maar u besloot om Kenia te verlaten en naar Europa te vluchten. U hebt op 12 november 2013 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart bij een terugkeer naar Eritrea vervolging te vrezen omwille van uw godsdienst, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde Eritrese nationaliteit niet aannemelijk weet te maken. U verklaart geboren te zijn in Assab en op zeer jonge leeftijd te zijn verhuisd naar Ethiopië, waar u bent opgegroeid (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u wordt gevraagd naar uw nationaliteit, antwoordt u de Eritrese nationaliteit te bezitten (zie gehoor CGVS, p.5). Hoewel u stelt dat Eritreeërs niet gewild zijn of aanvaard worden in Ethiopië, legt u vage verklaringen af over de nodige documenten die uw moeder zou hebben gehad. Zo geeft u aan dat u een schoolcertificaat had en dat "uw moeder alles had" (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u dan wordt gevraagd wat u hiermee bedoelt, reageert u met de nodige documenten, maar dat u niet weet wat de nodige documenten zijn (zie gehoor CGVS, p.6). Bij aandringen naar verduidelijking over de documenten die uw familie zou hebben gehad in Ethiopië, beweert u niet te weten hoe we leefden en voegt u toe dat er vele Eritreeërs waren die zoals jullie ondergedoken leefden (zie gehoor CGVS, p.6). Deze bewering komt weinig overtuigend over. Zo kan worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u en uw ouders al die jaren ondergedoken leefden, verwijzend naar uw verklaringen dat uw ouders handel dreven en dus zich in het openbaar begaven en u en uw broer op internaat zaten, wat bezwaarlijk kan worden gezien als een ondergedoken bestaan (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd te preciseren wat u bedoelt met ondergedoken leven, ontwijkt u de vraag en stelt u dat het niet gemakkelijk is om te zien of iemand Ethiopiër of Eritreeër is. U verklaart dat als men tigrinya spreekt, er ook Ethiopiërs zijn die Tigrinya spreken en dat die dan denken dat de persoon bij hen hoort (zie gehoor CGVS, p.6). Bij herhaling van de vraag, gaat u verder met het stellen dat er ook Eritreeërs zijn die niet zeggen dat ze Eritreeër zijn en ze doen zoals de Ethiopiërs en ze leven normaal (zie gehoor CGVS, p.6). Het komt weinig doorleefd en geloofwaardig over dat iemand die beweert dat ze als Eritrese jaren in Ethiopië heeft geleefd en diende onder te duiken, geen concretere ervaringen of situatie zou kunnen aanhalen wanneer gevraagd wordt naar dit ondergedoken bestaan. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst en nationaliteit.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u amper enige kennis heeft over uw beweerde herkomstland. Hoewel u grotendeels opgroeide in Ethiopië, mag toch enige basiskennis verwacht worden over Eritrea. Zo is het merkwaardig dat u verklaart dat er een verschil is tussen Tigrinya in Ethiopië en in Eritrea (zie gehoor CGVS, p.6) en dat u hoorde dat als Ethiopiërs praten jullie taal een beetje verschillend is (zie gehoor CGVS, p.6), maar dat u buiten Tigrinya en Konama geen andere etnieën in Eritrea weet op te noemen (zie gehoor CGVS, p.6). Gevraagd naar de andere talen die in Eritrea worden gesproken, stelt u kortweg dat er Tigrinya wordt gesproken en elke etnie zijn eigen dialect heeft (zie gehoor CGVS, p.6). In dit opzicht is het bevreemdend dat volgens uw verklaringen uw beide ouders Tigrinya zijn en uw moedertaal Tigrinya is (zie gehoor CGVS, p.2 en p.6), maar u verkiest om u uit te drukken in het Amhaars en u volgens uw verklaringen slechts enkel kan tellen en mensen begroeten in de taal Tigrinya (zie gehoor CGVS, p.2).

Verder dient te worden opgemerkt dat u weinig spontaan kan vertellen over Eritrea. U geeft aan dat de president Isaias Afwerki is en dat Eritrea voor de onafhankelijkheid bij Ethiopië behoorde (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt dat na de onafhankelijkheid de Ethiopische kalender werd ingeruild voor de Gregoriaanse kalender in Eritrea, maar u blijkt verder niets meer te kunnen vertellen over Eritrea (zie gehoor CGVS, p.6). Op de vraag of u plaatsen in Eritrea kent, verwijst u naar een foto van uw ouders die op een bepaalde plaats werd genomen (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer hierna wordt gevraagd of u plaatsen bij naam kent in Eritrea, reageert u kortweg met Assab en Asmara (zie gehoor CGVS, p.6). Ook wanneer u wordt gevraagd of uw moeder u nog iets vertelde over Eritrea, reageert u kortweg 'dat is wat ik weet' (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u hierna wordt gevraagd of er feestdagen van Eritrea

werden gevierd, antwoordt u met Nieuwjaar, Pasen en Kerstmis (zie gehoor CGVS, p.7). Als u wordt gewezen op de onafhankelijkheidsdag van Eritrea, verklaart u dat u denkt dat ze dat ook vierden, maar u niet weet op welke dag (zie gehoor CGVS, p.7). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer op de hoogte bent of u zou zijn bijgebracht over uw beweerd land van herkomst. U geeft aan dat u in Ethiopië en in Kenia een Eritrese traditie "Ashenda" vierde samen met de Ethiopiërs, maar u blijkt ook hierbij niet precies te weten wat er werd gevierd en louter te kunnen stellen dat er traditionele kledij werd gedragen (zie gehoor CGVS, p.7). Uw gebrekkige kennis over Eritrea tast de geloofwaardigheid van uw verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten aan.

Bovendien is het eveneens weinig aannemelijk dat u niet in staat bent om meer doorleefde verklaringen af te leggen over de periode dat u als beweerd Eritrese in Ethiopië heeft gewoond. Zo stelt u gedurende ongeveer 6 jaren in de hoofdstad Addis Abeba en ongeveer 4 jaren in Shashemene te hebben gewoond (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt zich enkel de school te herinneren in Addis en de babysitter die jullie hadden (zie gehoor CGVS, p.7). Van Shashemene kan u enkel stellen dat het in Ethiopië is, buiten Addis Abeba (zie gehoor CGVS, p.7). Ook wanneer gevraagd wordt waar uw ouders naartoe gingen als ze handel dreven, stelt u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart verder niet te weten over welke documenten uw vader beschikte in Ethiopië (zie gehoor CGVS, p.7). Gezien de gespannen situatie tussen de twee buurlanden Ethiopië en Eritrea en de Eritrese vluchtelingenproblematiek in Ethiopië komt het weinig geloofwaardig over dat jullie als Eritreeërs naar school konden gaan, handel konden drijven en zich konden vestigen in Ethiopië zonder dat uw familie over Ethiopische (verblijfs)documenten zou beschikken (zie informatie administratief dossier).

Tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal wordt u gevraagd naar de reden dat jullie naar het vluchtelingenkamp Shimelba gingen (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt geen idee te hebben van de reden dat u naar het kamp werd gebracht. U beweert louter dat uw moeder kwam en u weg nam van de school (zie gehoor CGVS, p.8). Gevraagd of u enig idee heeft wat de reden kon geweest zijn, antwoordt u het niet te weten, maar misschien omdat jullie Eritreeërs zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Indien uw Eritrese afkomst inderdaad de reden zou zijn geweest van uw verhuizing naar het vluchtelingenkamp, zou men verwachten dat u dit toch meer zou zijn bijgebleven. Temeer daar u beweerd dat u als minderjarige van school werd weggehaald en daarna ongeveer een jaar in het vluchtelingenkamp zou hebben verbleven, waardoor deze gebeurtenis toch enige impact moet hebben gehad.

Uw gebrek aan kennis is frappant gezien het feit dat u en uw familie naar het vluchtelingenkamp gingen net omdat jullie Eritreeërs zouden zijn. Voor de vergoelijking voor uw onwetendheden namelijk dat u ongeveer 10 jaar jong was kan begrip worden opgebracht. Echter gezien u verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, u **tot aan uw vertrek naar België bij uw Eritrese moeder woonde** kan toch verwacht worden dat u enige kennis en affiniteit met Eritrea kan aantonen hetgeen niet het geval is. U legt voor het Commissariaat-generaal in ieder geval geen documenten neer die uw Eritrese afkomst of nationaliteit kunnen bevestigen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat uw verklaringen eerder fragmentarisch zijn en weinig doorleefd overkomen, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten en als Eritrese in Ethiopië te zijn opgegroeid.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u enkele vage en lacunaire verklaringen aflegt betreffende het geloof dat u zou aanhangen en dat de kern van uw beweerd vrees uitmaakt. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs als zou u de Eritrese nationaliteit bezitten, quod non, maakt u uw pinkstergeloof niet aannemelijk. U verklaart te behoren tot het pinkstergeloof (zie gehoor CGVS, p.10) en u stelt dat de pinksterkerk in Eritrea verboden is (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt echter niet te kunnen preciseren welke de toegelaten godsdiensten zijn in Eritrea en u verklaart vaagweg het christendom (zie gehoor CGVS, p.10). U bent eveneens niet op de hoogte of het pinkstergeloof in Ethiopië verboden is (zie gehoor CGVS, p.11). U kunt buiten het al dan niet geloof in Maria geen andere verschil te kunnen benoemen tussen de pinksterkerk, de orthodoxe kerk en de christelijke kerk (zie gehoor CGVS, p.10). Het is ongeloofwaardig dat u die beweert te behoren tot de pinksterkerk aanvankelijk de betekenis van 'speaking tongues' (het spreken in tongen) niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.11). Bij herhaling legt u uit dat iemand die zonden heeft, deze door de Heer kan verliezen en de kracht van de Heilige Geest ontvangt en dan in tongen begint te spreken (zie gehoor CGVS, p.11). Echter wanneer u wordt gevraagd wat de betekenis is van pinksteren, antwoordt u 'vijftig dagen' (zie gehoor CGVS, p.12). Er wordt u ter verduidelijking gevraagd wat er wordt gevierd op pinksteren, waarop u herhaalt dat pinksteren 'vijftig dagen' is (zie gehoor CGVS, p.12). Opnieuw geeft u aan de betekenis van de viering van pinksteren niet te kennen wanneer er nogmaals naar wordt gevraagd (zie gehoor CGVS, p.12). U voegt toe dat u weet dat het een belangrijke dag is, maar u niet de details kent en enkel weet dat het de 'vijftigste dag' is (zie gehoor CGVS, p.12). Het is weinig aannemelijk dat u het belangrijkste feest van uw geloof niet meer zou kunnen duiden. Er wordt u later tijdens hetzelfde gehoor gevraagd wat u weet over de situatie van de pinksterkerk in Eritrea, waarop u antwoordt dat u er niets over weet, enkel dat het

verboden is (zie gehoor CGVS, p.11) U kent geen problemen of incidenten van de pinksterkerk in Eritrea, noch kent u priesters van de pinksterkerk in Eritrea (zie gehoor CGVS, p.11). Van iemand die beweert omwille van zijn geloof een vrees te koesteren voor vervolging kan verwacht worden dat die toch enig zicht heeft op de situatie in het land van herkomst.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig wordt bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2, sub c, 9, eerste lid en 10, eerste lid, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat zij Eritrea verlaten heeft toen zij één maand oud was, zodat zij over Eritrea enkel weet wat haar ouders haar verteld hebben. Dat zij zich beter uitdrukt in het Amhaars dan in het Tigrinya wijdt zij aan het feit dat zij zes jaar in Addis Abeba gewoond heeft en vier jaar in Shashemene, met als gevolg dat zij het Amhaars dagelijks gebruikte en het beter beheerst dan het Tigrinya.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij tot de pinksterkerk behoort en stelt zij dienaangaande als volgt in haar verzoekschrift:

"Wat betreft de godsdienstvrijheid in Eritrea vinden in de ambtsbericht van mei 2014 van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken het volgende terug:

Volgens US Department of State waren burgers doorgaans tolerant ten opzichte van leden van andere religieuze groeperingen en waren er geen berichten van maatschappelijke discriminatie vanwege religieuze verwantschap, geloofsovertuiging of godsdienstige praktijken. Jubilee Campaign bevestigt de tolerantie van burgers ten opzichte van religieuze groeperingen maar maakt een uitzondering voor Jehovah's getuigen, evangelische en pinkstergroeperingen.

Op de World Watch List van 2013 staat Eritrea op de 10e plaats van de 50 landen waar christenen het zwaarst worden vervolgd.

Niet-erkende religies in Eritrea:

Leden van niet-erkende religieuze groeperingen, met name evangelische- en pinkstergroeperingen, waren doelwit van de Eritrese overheid.

Leden van deze groeperingen werden afgeschilderd als een gevaar voor de natie en beschuldigd van buitenlandse spionage.

Ook werden leden van deze groeperingen gediscrimineerd op het gebied van werk en huisvesting. De Eritrese overheid verstoorde gebeds- en erediensten bij mensen thuis en arresteerde ook personen die voor deze diensten gelegenheid boden.

De houding van de lokale overheid verschilde van plaats tot plaats. Sommige lokale overheden tolereerden niet-erkende religieuze groeperingen, terwijl anderen bijeenkomsten hinderden. Ook richtte de nationale overheid zich tegen onafhankelijke islamitische groeperingen die zij vrijwel standaard als radicaal en fundamentalistisch afschilderde.

Leden van niet-erkende religieuze groeperingen ondervonden problemen bij het verkrijgen van paspoorten en uitreisvisa.

Bij het aanvragen van identiteits- en reisdocumenten dient opgegeven te worden welke religie men heeft.

Christenen dienen ook nog aan te geven tot welk kerkgenootschap zij behoren. Voor leden van nieterkende religieuze groeperingen vormde deze verplichting vaak al een belemmering om identiteits- en reisdocumenten aan te vragen.

In de verslagperiode werden volgens berichten ook honderden gelovigen van niet-erkende religieuze groeperingen gearresteerd. Volgens bronnen ontvlucht jaarlijks een groot aantal Eritreeërs het land vanwege religieuze vervolging, waaronder personen die ondanks religieuze bezwaren de nationale dienstplicht moeten vervullen.

Het betreft hier vooral leden van pinkstergroeperingen en Jehovah's getuigen.

Religieuze gedetineerden

Het precieze aantal religieuze gedetineerden is niet bekend.

Arrestaties en vrijlatingen worden vaak niet gemeld en informatie over de situatie buiten de hoofdstad is buitengewoon schaars. Schattingen gaan uit van 1.500 tot 3.000 personen die om religieuze redenen zijn gedetineerd.

Het merendeel behoort tot een evangelische- of pinkstergroepering.

Daarnaast zouden meer dan 50 Jehovah's getuigen vastzitten.

Volgens mensenrechtenorganisaties zouden ook honderden orthodoxe christenen en moslims vastzitten.

Arrestaties vonden veelal plaats tijdens gebeds- en erediensten bij mensen thuis of tijdens huwelijken of begrafenissen.

Ook werden bijvoorbeeld dienstplichtigen opgepakt nadat zij betrapt waren bij het bidden of het lezen van bijbel of koran tijdens hun studie of militaire training.

Artikel 9 van het EVRM met als opschrift 'Vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst':

[...]

Artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), met als opschrift 'Vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst', bevat een lid 1 dat in identieke bewoordingen is opgesteld als artikel 9, lid 1 EVRM.

Uit het gehoor van verzoekster kunnen we afleiden dat haar geloof een belangrijke rol speelt in haar leven.

Hieruit kunnen we besluiten dat er een ernstige aantasting van de godsdienstvrijheid in de zin van artikel 9 EVRM, die kan leiden tot de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 2 sub d van de richtlijn 2004/83/EG.

De aantastingen van de godsdienstvrijheid die raken aan de wezenlijke onderdelen van de godsdienstige identiteit van verzoeker, zodat er sprake is van een vervolging die ertoe kan leiden dat de vluchtelingenstatus wordt verleend.

In het arrest van 05.09.2012 van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (Grote Kamer) wordt geantwoord op de vraag ofdat godsdienstvrijheid wordt beperkt tot de geloofsbelijdenis en geloofsbeleving thuis en in beperkte kring, of kan van daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1 sub a, van de richtlijn [...] eveneens sprake zijn wanneer in het land van herkomst de geloofsbeleving in het openbaar een gevaar inhoudt voor de fysieke integriteit, het leven of de fysieke vrijheid en de asielaanvrager daarom ervan afziet?

Indien het kerngebied van de godsdienstvrijheid ook bepaalde geloofsbelevingen in het openbaar kan omvatten:

- volstaat in dit geval voor een ernstige aantasting van de godsdienstvrijheid, dat de aanvrager deze beleving van zijn geloof voor zichzelf als van wezenlijk belang ervaart om zijn godsdienstige identiteit te handhaven;

- of is bovendien vereist dat de geloofsgemeenschap waartoe de aanvrager behoort deze geloofsbeleving beschouwt als een centraal bestanddeel van haar geloofsleer,

- of kunnen ook andere omstandigheden, bijvoorbeeld de algemene situatie in het land van herkomst, bijkomende beperkingen uitmaken?

Wanneer we bevestigend antwoorden op het feit dat godsdienstvrijheid enkel wordt beperkt tot geloofsbeleving thuis en in beperkte kring, dan is er sprake van gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 2, sub c, van de richtlijn [...] wanneer vaststaat dat de aanvrager na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst bepaalde buiten het kerngebied liggende godsdienstige handelingen zal stellen, ofschoon deze een gevaar voor zijn fysieke integriteit, zijn leven of zijn vrijheid kunnen inhouden, of kan van de aanvrager worden verlangd dat hij in de toekomst van dergelijke handelingen afziet?"

Artikel 9 lid 1 sub a van de Richtlijn moet worden uitgelegd, dat ELKE aantasting van het recht op godsdienstvrijheid die een schending vormt van van artikel 10, lid 1, van het Handvest, een „daad van vervolging" in de zin van die richtlijnbevestiging kan vormen en of er in dit verband een onderscheid moet worden gemaakt tussen een „kerngebied" van de godsdienstvrijheid en de uiterlijke geloofsbeleving.

In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat volgens artikel 2, sub c, van de richtlijn een „vluchteling met name een persoon is met de nationaliteit van een derde land die zich „wegens een gegronde vrees voor vervolging” om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de „bescherming” van dat land niet kan of, „wegens deze vrees”, niet wil invoeren.

De betrokken onderdaan moet zich dus op grond van omstandigheden in zijn land van herkomst en op grond van het gedrag van actoren van vervolging geconfronteerd zien met een gegronde vrees voor vervolging van zijn persoon op ten minste een van de vijf in de richtlijn en het Verdrag van Genève genoemde gronden, waaronder zijn „godsdienst”.

Overeenkomstig artikel 13 van de richtlijn verleent de betrokken lidstaat de vluchtelingenstatus aan de verzoeker indien hij voldoet aan de voorwaarden van met name de artikelen 9 en 10 van de richtlijn.

Artikel 9 van de richtlijn bepaalt de factoren op grond waarvan daden worden geacht een vervolging te vormen. In dit verband preciseert artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn, dat de relevante daden „zo ernstig van aard” moeten zijn of „zo vaak voorkomen” dat zij „een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens”, en met name van de rechten waarvan op grond van artikel 15, lid 2, EVRM geen afwijking mogelijk is.

Overigens preciseert artikel 9, lid 1, sub b, van de richtlijn dat een samenstel van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die „voldoende ernstig” zijn om iemand op een „soortgelijke” wijze te treffen als omschreven in artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn, eveneens moeten worden geacht een vervolging te vormen.

Artikel 9, lid 3, van de richtlijn preciseert dat er een verband moet bestaan tussen de gronden voor vervolging, waaronder „godsdienst”, als omschreven in artikel 10, lid 1, sub b, van de richtlijn, en de daden van vervolging.

Het in artikel 10, lid 1, van het Handvest neergelegde recht op godsdienstvrijheid stemt overeen met het door artikel 9 EVRM verzekerde recht.

De godsdienstvrijheid vormt één van de fundamenteën van een democratische samenleving en vormt een grondrecht van de mens. Een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid kan dermate ernstig zijn dat zij kan worden gelijkgesteld met de door artikel 15, lid 2, EVRM beoogde gevallen, waar artikel 9, lid 1, van de richtlijn bij wijze van voorbeeld naar verwijst om te bepalen welke handelingen met name moeten worden geacht een vervolging te vormen.

Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 9, lid 1, van de richtlijn blijkt veeleer dat een „ernstige schending” van die vrijheid die de betrokken persoon op een aanzienlijke wijze treft noodzakelijk is opdat de betrokken handelingen zouden kunnen worden geacht een vervolging te vormen.

Aldus zijn bij voorbaat uitgesloten handelingen die bij de wet gestelde beperkingen vormen op de uitoefening van het grondrecht op godsdienstvrijheid in de zin van artikel 10, lid 1, van het Handvest, die dat recht niet schenden indien zij voldoen aan artikel 52, lid 1, van het Handvest.

De handelingen die weliswaar het in artikel 10, lid 1, van het Handvest neergelegde recht schenden maar waarbij die schending niet voldoende ernstig is om ze op een lijn te stellen met een schending van grondrechten van de mens waarvan op grond van artikel 15, lid 2, EVRM niet kan worden afgeweken, kunnen evenmin worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn en van artikel 1 A, van het Verdrag van Genève te vormen.

Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.

Dit onderscheid is niet verenigbaar met de ruime uitlegging die de richtlijn in artikel 10, lid 1, sub b, ervan aan het begrip „godsdienst” geeft door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn. De handelingen die een „ernstige schending” in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn kunnen vormen, omvatten zwaarwichtige handelingen die niet enkel de vrijheid van de verzoeker aantasten om zijn overtuiging in besloten kring te beleven, maar ook om deze in het openbaar te belijden.

Op grond van die uitlegging kan worden verzekerd dat binnen de werkingssfeer van artikel 9, lid 1, van de richtlijn de bevoegde autoriteiten elke soort handeling kunnen toetsen die het grondrecht op godsdienstvrijheid aantast om te bepalen of die handelingen door hun aard of doordat zij zo vaak voorkomen voldoende ernstig zijn om te worden geacht een vervolging te vormen.

Dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor verzoeker kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan verzoeker wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.

De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.

Aangezien het begrip „godsdienst” in artikel 10, lid 1, sub b, van de richtlijn ook de deelneming aan formele erediensten in de openbare sfeer, alleen of in gemeenschap met anderen, omvat, kan het verbod op een dergelijke deelneming een voldoende zwaarwichtige handeling vormen in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn en dus een vervolging wanneer in het betrokken land van herkomst dat verbod een werkelijk gevaar voor de verzoeker doet ontstaan om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende handelingen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

De beoordeling van een dergelijk gevaar veronderstelt dat de bevoegde autoriteit rekening houdt met een reeks van zowel objectieve als subjectieve factoren. De subjectieve omstandigheid dat het in het openbaar beleven van een bepaalde godsdienstige praktijk, waartegen de betwiste beperkingen zijn gericht, bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, vormt een relevante factor bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld, zelfs indien voor de betrokken religieuze gemeenschap het beleven van een dergelijke godsdienstige praktijk niet bepalend is.

Uit de bewoordingen van artikel 10, lid 1, sub b, van de richtlijn blijkt immers dat de omvang van de bescherming die op basis van de vervolgingsgrond godsdienst wordt geboden zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag omvat dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”.

Gelet op bovenstaande overwegingen omtrent artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn dat:

– een daad van vervolging het resultaat kan zijn van een aantasting van de uiterlijke beleving van die vrijheid, en

– bij de beoordeling of een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid die artikel 10, lid 1, van het Handvest schendt een „daad van vervolging” vormt, de bevoegde autoriteiten, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, moeten onderzoeken of deze op grond van de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

Het arrest van 05.09.2012 van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen heeft bevestigd dat artikel 2, sub c, van richtlijn 2004/83 moet worden uitgelegd, dat de vrees voor vervolging van verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op de persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. De autoriteiten mogen niet van de asielzoekster verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet.”

Verder stelt verzoekster nog het volgende met betrekking tot genitale verminking in Eritrea:

“In de beslissing van de Commissaris Generaal vinden we nergens terug wat de veiligheidssituatie in Ethiopië is, noch wat de positie van de vrouwen is, wetende dat 89% van de Eritrese vrouwen besneden zijn. (En 75% van de vrouwen in Ethiopië zijn besneden) Nergens vinden we enige informatie hieromtrent in het administratief dossier terug noch werd deze vraag gesteld aan verzoekster.

Wat betreft de godsdienstvrijheid in Eritrea vinden in de ambtsbericht van mei 2014 van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken het volgende terug:

Volgens US State Department hebben de voorlichtingscampagnes van de overheid ertoe bijgedragen dat de toepassing van FGM in de stedelijke gebieden grotendeels is geëlimineerd.

Op het platteland zou de bevolking nog wel FGM praktiseren.

Andere bronnen bevestigen het beeld dat FGM in stedelijke gebieden minder vaak voorkomt dan op het platteland maar benadrukken dat FGM in Eritrea nog steeds op grote schaal wordt gepraktiseerd.

Uit cijfers van UNICEF (gebaseerd op onderzoeken uit 1995 en 2002) blijkt dat van de Eritrese vrouwen tussen de 15 en 49 jaar:

- . · 89% FGM (female genital mutilation) heeft ondergaan;*
- . · 63% ten minste één dochter heeft die FGM heeft ondergaan;*
- . · 49% gelooft dat FGM moet blijven bestaan.*

Andere onderzoeken naar FGM in Eritrea laten een daling zien van 95% in 1995 naar 83% in 2010. Met name onder meisjes in de leeftijd tot 15 jaar zou een sterke daling hebben plaatsgevonden. Volgens cijfers van UNFPA komt FGM in stedelijke gebieden (86%) minder vaak voor dan in plattelandsgebieden (91%).

Infibulatie, de zwaarste vorm van FGM, komt relatief veel voor in Eritrea, met name in de laaglanden. Volgens bronnen kunnen vrouwen in Eritrea zich in de praktijk niet of erg moeilijk onttrekken aan het risico van besnijdenis door zich elders in het land te vestigen.

De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) maakt een onderscheid tussen vier 'typen' genitale verminking:

- Type 1: Gedeeltelijke of totale verwijdering van de clitoris en/of de voorhuid.*
- Type 2: Gedeeltelijk of totale verwijdering van de clitoris en de kleine schaamlippen, met of zonder verwijdering van de grote schaamlippen.*
- Type 3: Vernauwen van de vaginale opening door wegsnijden en aan elkaar hechten van de kleine schaamlippen en/of grote schaamlippen, met of zonder verwijdering van de clitoris (infibulatie).*
- Type 4: Alle andere schadelijke handelingen aan de vrouwelijke geslachtsorganen om niet-medische redenen, zoals prikken, piercen, kerven, schrapen en wegbranden.*

Sinds maart 2007 verbiedt de Eritrese wetgeving Female Genital Mutilation (FGM). De straf voor het uitvoeren van FGM is maximaal drie jaar gevangenisstraf en een boete.

Maar in praktijk stelt men vast dat er niet veel veroordelingen volgen.

Verwerende partij heeft geen enkele vraag hieromtrent aan verzoekster gevraagd. En verzoekster vreest dat ze slachtoffer zal zijn van genitale verminking."

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zij vage verklaringen aflegt over de nodige documenten die haar moeder zou hebben gehad en zij niet aannemelijk maakt dat zij met haar ouders ondergedoken leefde, (ii) zij amper enige kennis heeft van haar beweerd land van herkomst, (iii) zij geen doorleefde verklaringen kan afleggen over haar leven als Eritrese in Ethiopië, (iv) zij geen documenten voorlegt die haar Eritrese afkomst of nationaliteit kunnen bevestigen, en (v) zij vage en lacunaire verklaringen aflegt over haar beweerd geloof.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In onderhavig verzoekschrift wijst zij erop dat zij Eritrea verliet wanneer zij één maand oud was en dat zij de kennis die zij over Eritrea heeft, van haar ouders vernam. De bestreden beslissing wijst er echter terecht op dat verzoekster niet enkel over Eritrea weinig aannemelijke verklaringen aflegt, maar tevens over haar leven als Eritrese in Ethiopië, over de documenten die haar moeder er zou gehad hebben en over de ondergedoken levensstijl die zij daar zouden hebben beleefd. Betreffende haar taalgebruik dient erop gewezen dat verzoekster zelf verklaarde dat Tigrinya haar moedertaal is en dat haar beide ouders eveneens Tigrinya zijn (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 6), zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij deze taal beheerst, zelfs al zou zij zes jaar in Addis Abeba en vier jaar in Shashemene gewoond hebben. Verder dient opgemerkt dat tevens redelijkerwijze van verzoekster verwacht kan worden dat zij zich terdege informeert met betrekking tot de situatie in haar beweerd land van herkomst indien zij omwille van de problemen in dit land in België internationale bescherming vraagt en haar beide ouders volgens haar verklaringen van Eritrese origine zijn.

Verder geeft verzoekster in haar verzoekschrift een uitgebreide theoretische uiteenzetting over godsdienstvrijheid en de situatie dienaangaande in Eritrea. Zij stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat haar geloof een belangrijke rol speelt in haar leven. Zij verliest evenwel uit het oog dat zij er niet in slaagt haar Eritrese afkomst aannemelijk te maken en weerlegt evenmin de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar beweerd religie: *“Daarenboven kan worden opgemerkt dat u enkele vage en lacunaire verklaringen aflegt betreffende het geloof dat u zou aanhangen en dat de kern van uw beweerd vrees uitmaakt. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs als zou u de Eritrese nationaliteit bezitten, quod non, maakt u uw pinkstergeloof niet aannemelijk. U verklaart te behoren tot het pinkstergeloof (zie gehoor CGVS, p.10) en u stelt dat de pinksterkerk in Eritrea verboden is (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt echter niet te kunnen preciseren welke de toegelaten godsdiensten zijn in Eritrea en u verklaart vaagweg het christendom (zie gehoor CGVS, p.10). U bent eveneens niet*

*op de hoogte of het pinkstergeloof in Ethiopië verboden is (zie gehoor CGVS, p.11). U kunt buiten het al dan niet geloof in Maria geen andere verschil te kunnen benoemen tussen de pinksterkerk, de orthodoxe kerk en de christelijke kerk (zie gehoor CGVS, p.10). Het is ongeloofwaardig dat u die beweert te behoren tot de pinksterkerk aanvankelijk de betekenis van 'speaking tongues' (het spreken in tongen) niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.11). Bij herhaling legt u uit dat iemand die zonden heeft, deze door de Heer kan verliezen en de kracht van de Heilige Geest ontvangt en dan in tongen begint te spreken (zie gehoor CGVS, p.11). Echter wanneer u wordt gevraagd wat de betekenis is van pinksteren, antwoordt u 'vijftig dagen' (zie gehoor CGVS, p.12). Er wordt u ter verduidelijking gevraagd wat er wordt gevierd op pinksteren, waarop u herhaalt dat pinksteren 'vijftig dagen' is (zie gehoor CGVS, p.12). Opnieuw geeft u aan de betekenis van de viering van pinsteren niet te kennen wanneer er nogmaals naar wordt gevraagd (zie gehoor CGVS, p.12). U voegt toe dat u weet dat het een belangrijke dag is, maar u niet de details kent en enkel weet dat het de 'vijftigste dag' is (zie gehoor CGVS, p.12). Het is weinig aannemelijk dat u het belangrijkste feest van uw geloof niet meer zou kunnen duiden. Er wordt u later tijdens hetzelfde gehoor gevraagd wat u weet over de situatie van de pinksterkerk in Eritrea, waarop u antwoordt dat u er niets over weet, enkel dat het verboden is (zie gehoor CGVS, p.11). U kent geen problemen of incidenten van de pinksterkerk in Eritrea, noch kent u priesters van de pinksterkerk in Eritrea (zie gehoor CGVS, p.11). Van iemand die beweert omwille van zijn geloof een vrees te koesteren voor vervolging kan verwacht worden dat die toch enig zicht heeft op de situatie in het land van herkomst." Een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot het recht op godsdienstvrijheid kan immers niet de motieven van de bestreden beslissing weerleggen. Verzoekster dient dit *in concreto* te doen en blijft hier in gebreke.*

Wat betreft haar vrees voor FGM, dient opgemerkt dat verzoekster deze vrees voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanvoert. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor besnijdenis hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet zij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers. Zij vermeldde deze vrees ook niet tijdens het gehoor op het CGVS; het is niet aanvaardbaar dat verzoekster deze vrees dan ook voor de eerste maal aanvoert tijdens de beroepsprocedure.

Bovendien blijkt uit de gegevens die verzoekster zelf aanhaalt met betrekking tot FGM in Eritrea dat er een dalende trend is, zeker bij meisjes onder de leeftijd van 15 jaar. Daarenboven werd FGM strafbaar gesteld. Verzoekster meent weliswaar dat deze strafbaarstelling in de praktijk weinig weerslag heeft, doch zij brengt geen enkel stuk bij waaruit deze stelling zou kunnen blijken. Daarenboven dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat verzoekster haar Eritrese afkomst niet aannemelijk weet te maken, zodat een verwijzing naar de situatie van FGM in Eritrea *in casu* niet dienstig is.

Rekening houdend met het voorgaande slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Zij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar recente afkomst uit haar beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op haar

bepaalde kennis. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van haar nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS